

FACTORS AFFECTING SELF-DEVELOPMENT OF UNDERGRADUATE STUDENTS IN HUMAN RESOURCE MANAGEMENT PROGRAM, FACULTY OF MANAGEMENT SCIENCE, PHUKET RAJABHAT UNIVERSITY

Plaifon PIYAROM¹ and Assistant Professor Dr. Yuttachai HAREEBIN^{1*}

1 Faculty of Management Science, Phuket Rajabhat University, Thailand; yuttachai.mas@gmail.com
(Corresponding Author)

ARTICLE HISTORY

Received: 16 February 2024

Revised: 8 March 2024

Published: 15 March 2024

ABSTRACT

The objectives of this research were to 1) study the level of competency factors, academic achievement factors and self-development of undergraduate students in Human Resource Management Program, Faculty of Management Science, Phuket Rajabhat University and 2) study competency factors and academic achievement factors that affect the self-development of undergraduate students in Human Resource Management Program, Faculty of Management Science, Phuket Rajabhat University. The sample group was undergraduate students in Human Resource Management Program, Faculty of Management Science, Phuket Rajabhat University 182 people. This is quantitative research, a questionnaire was used as a tool to collect data which were analyzed using percentage, mean, standard deviation statistics, and multiple regression analysis. The research results found that most of the students had high levels of competency factors and academic achievement factors. When considering individual competency factors, including knowledge, skills, attitudes, and motivation, they have an effect on self-development 66.70 percent with a statistical significance of $<.001$. Competency factors that positively affect self-development include skills and attitudes. Meanwhile, academic achievement factors include cultivation from family, peer society, teachers, access to online medias, and university environment have an effect on self-development of 72.70 percent with a statistical significance of $<.001$. Academic achievement factors that have a positive effect on self-development include teachers, access to online media, university environment, cultivation from the family and friend society.

Keywords: Self-development, Competency Factors, Academic Achievement Factors, Undergraduate Students, Human Resource Management

CITATION INFORMATION: Piyarom, P., & Hareebin, Y. (2024). Factors Affecting Self-Development of Undergraduate Students in Human Resource Management Program, Faculty of Management Science, Phuket Rajabhat University. *Procedia of Multidisciplinary Research*, 2(3), 16

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาดตนเองของนักศึกษา สาขาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

ปลายฝน ปิยามณ¹ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ยุทธชัย ฮารีบิน^{1*}

1 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต; yuttachai.mas@gmail.com (ผู้ประพันธ์บรรณกิจ)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับของปัจจัยด้านสมรรถนะ ปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการพัฒนาดตนเองของนักศึกษา สาขาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต และ 2) ศึกษาปัจจัยด้านสมรรถนะและปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ส่งผลต่อการพัฒนาดตนเองของนักศึกษา สาขาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษา สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 182 คน เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณ ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีค่าระดับของปัจจัยด้านสมรรถนะและปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมาก เมื่อพิจารณาปัจจัยด้านสมรรถนะรายด้าน ได้แก่ ความรู้ ทักษะ ทศนคติ และแรงจูงใจ มีผลต่อการพัฒนาดตนเอง ร้อยละ 66.70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $< .001$ โดยปัจจัยด้านสมรรถนะที่มีผลต่อการพัฒนาดตนเองเชิงบวก ได้แก่ ทักษะและทศนคติ ในขณะที่เดียวกันปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วย การปลูกฝังจากครอบครัว สังคมเพื่อน อาจารย์ผู้สอน การเข้าถึงสื่อออนไลน์ และสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย มีผลต่อการพัฒนาดตนเองร้อยละ 72.70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $< .001$ โดยปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีผลต่อการพัฒนาดตนเองเชิงบวก ได้แก่ อาจารย์ผู้สอน การเข้าถึงสื่อออนไลน์ สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย การปลูกฝังจากครอบครัว และสังคมเพื่อน

คำสำคัญ: การพัฒนาดตนเอง, ปัจจัยด้านสมรรถนะ, ปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, นักศึกษา, สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์

ข้อมูลการอ้างอิง: ปลายฝน ปิยามณ และ ยุทธชัย ฮารีบิน. (2567). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาดตนเองของนักศึกษา สาขาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต. *Procedia of Multidisciplinary Research*, 2(3), 16

บทนำ

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต เป็นส่วนหนึ่งในสถาบันอุดมศึกษา พัฒนามาจากภาควิชาสหกรณ์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีพันธกิจสำคัญ คือ “ผลิตบัณฑิตและพัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะวิชาชีพ สอดคล้องกับบริบทเชิงพื้นที่ ความต้องการของประเทศ และส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต” โดยสนับสนุนให้นักศึกษามีความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลง เรียนรู้ และมีส่วนร่วม (คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต, 2564) ซึ่งถือเป็นบทบาทสำคัญที่มีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยตรง การถ่ายทอดองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชา และการเสริมแรงให้นักศึกษามีการพัฒนาด้านความสามารถและทักษะที่จำเป็นต่อวิชาชีพ ผ่านบทเรียน กิจกรรม และโครงการ จะเป็นผลให้นักศึกษามีความพร้อมสู่วิชาชีพ การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับการปูพื้นฐาน และการพัฒนาในด้านต่างๆ โดยการศึกษาที่พูดถึงในปัจจุบันนั้น ไม่ใช่แค่เพียงการถ่ายทอดองค์ความรู้ แต่ยังรวมถึงความเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นบนโลก การเรียนรู้ทักษะที่จำเป็นต่อการทำงาน มีความรู้ด้านสาขาวิชา และศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง จะส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์องค์ความรู้ใหม่เพื่อพัฒนาวัตกรรมและมีความพร้อมในการปรับตัวเพื่อเข้าสู่งานใหม่ได้ในอนาคต การพัฒนาตนเอง (Self-development) ถือเป็นหนึ่งในกระบวนการสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมการพัฒนาด้านทักษะความสามารถของบุคคล ซึ่งจำเป็นต่อการสร้างความรู้ใหม่และการปรับตัวในด้านต่างๆ ดังนั้น การปลูกฝังให้บัณฑิตนักศึกษาตระหนักถึงความสำคัญในการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-directed learning) และพัฒนาความคิดบนพื้นฐานการเปลี่ยนแปลงของโลกในอนาคต (Global mindset) จึงเป็นอีกแนวทางสำหรับการศึกษายุคใหม่ เนื่องจากการเรียนรู้ที่ริเริ่มด้วยตนเองจะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ นำไปสู่ทรัพยากรมนุษย์ที่มีทักษะซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญของความสามารถในการแข่งขันระดับสากลของประเทศ (ธนพรรณ ททรัพย์ชนาดล, 2554) ด้วยเหตุผลนี้เอง ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาตนเองของนักศึกษา สาขาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต” เพื่อศึกษาปัจจัยด้านสมรรถนะและปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาตนเองของนักศึกษา สาขาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ทั้งนี้ เพื่อเสนอแนวทางที่สนับสนุนการพัฒนาตนเอง นำไปสู่การเตรียมความพร้อมสู่วิชาชีพของนักศึกษา สาขาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต โดยรูปแบบของการพัฒนาตนเองที่สะท้อนจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ต้องการศึกษา นักศึกษา อาจารย์ และมหาวิทยาลัย เพื่อเป็นแนวทางส่งเสริมการพัฒนาตนเองและการบริหารทรัพยากรมนุษย์ เพิ่มประสิทธิภาพในปฏิบัติงาน และยกระดับการศึกษาของสถาบันต่อไป

การทบทวนวรรณกรรม

สมรรถนะ หมายถึง คุณลักษณะต่างๆ รวมถึงทักษะความสามารถที่ถือเป็นปัจเจกบุคคล คอยผลักดันให้บุคคลสามารถปฏิบัติงาน ดำเนินกิจกรรม และสร้างผลงานได้อย่างโดดเด่นโดยสมรรถนะที่กล่าวถึงนั้น มักจะส่งผลต่อแสดงออกทางด้านพฤติกรรม ซึ่งเป็นการรวมขององค์ประกอบทั้ง ความรู้ ทักษะ บุคลิกลักษณะ แนวคิด ทศนคติ และค่านิยม ซึ่งมีความสัมพันธ์ต่อการปฏิบัติงานและบทบาทหน้าที่ที่ตนรับผิดชอบ สามารถวัดประเมินได้ตามเกณฑ์มาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับ และสร้างเสริมได้จากการฝึกอบรมและพัฒนา (แก้วตา ผู้พัฒนาพงศ์ และ นิคม เจียรจินดา, 2561: 5-6) Scott B. Parry (1998 อ้างถึงใน ฉัตรณรงค์ศักดิ์ สุธรรมดี และ จินตกานต์ สุธรรมดี, 2560) ได้อธิบายแนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะที่เป็นการต่อยอดมาจากทฤษฎีภูเขาน้ำแข็งของ แมคเคิลแลนด์ โดยให้นิยามคำว่า สมรรถนะ คือ กลุ่มของความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skills) และคุณลักษณะ (Attribute) ที่เกี่ยวข้องกัน สามารถเสริมสร้างขึ้นได้จากการฝึกอบรมและพัฒนา ซึ่งมีความสัมพันธ์ต่อดำรงงาน รวมถึงการปฏิบัติงานในตำแหน่งงานนั้นๆ โดยมักจะมีการประเมินวัดผลกับมาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับในองค์กร สิ่งที่แตกต่างกันระหว่างแนวคิดของแมคเคิลแลนด์และแพรี คือ การรวมกันของคุณลักษณะ (Attribute) ที่เป็นปัจเจกบุคคล ประกอบด้วย แรงจูงใจ (Motivates) ลักษณะส่วนบุคคล (Trait) และความคิดรวบยอดของคน (Self-concept) ตามทฤษฎีของแมคเคิลแลนด์ ที่อธิบายแนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะด้วยโมเดล

ภูเขาน้ำแข็ง (Iceberg model) โดยเปรียบเทียบบุคคลที่มีความแตกต่างกับภูเขาน้ำแข็ง มีทั้งส่วนที่ลอยอยู่เหนือน้ำ สามารถสังเกตเห็น คือ ความรู้และทักษะที่บุคคลมีอยู่ สามารถพัฒนาได้ง่าย และส่วนที่อยู่ใต้น้ำ มีขนาดใหญ่ แต่มองเห็นและพัฒนาได้ยาก ได้แก่ แรงจูงใจ อุปนิสัย ภาวะลักษณะภายใน และบทบาทที่แสดงออกต่อสังคม (ฉัตรณรงค์ศักดิ์ สุธรรมดี และ จินตภาณต์ สุธรรมดี, 2560) ซึ่งใกล้เคียงกับงานวิจัยของ วรณภา ลือกิตินันท์ (2558) เรื่องการประยุกต์ใช้แนวคิดสมรรถนะในการจัดการทรัพยากรมนุษย์: กรณีศึกษา บริษัทผลิตรายงานระดับโลกแห่งหนึ่ง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ทักษะและสมรรถนะด้านต่างๆ รวมถึงความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และความสำเร็จหลังจากการเรียนรู้ ซึ่งเป็นผลจากการได้รับประสบการณ์หรือจากกระบวนการเรียนการสอนจากบุคคลอื่น เช่น ผู้ปกครอง และครูอาจารย์ โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบุคคลมักจะถูกพิจารณาจากการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในภาพรวม ตลอดจนการบรรลุจุดประสงค์ของการเรียนรู้รายวิชาต่างๆ นำไปสู่ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และมาตรฐานการเรียนรู้ที่สถานศึกษากำหนดไว้ (จิตติวรณ วัฒนรังสี, 2566) ซึ่งปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วย ด้านลักษณะบุคคล ด้านครอบครัวและเพื่อน และด้านการจัดการศึกษา มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนในระดับมาก (นวรรตน์ ศีกษากิจ, 2561) ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านครอบครัว หมายถึง การสนับสนุนของครอบครัวหรือผู้ปกครอง ผ่านการเลี้ยงดู รวมถึงการถ่ายทอดค่านิยม บุคลิกภาพ และพฤติกรรมของนักศึกษา ซึ่งส่งผลกระทบต่อตัวนักศึกษาทั้งทางตรงและทางอ้อม 2) สังคมเพื่อน หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาและกลุ่มเพื่อน ผ่านการให้คำปรึกษาเรื่องการเรียนซึ่งกันและกัน การเอาใจใส่ การยอมรับความแตกต่าง การให้กำลังใจแก่กัน ตลอดจนการได้รับโอกาสในการทำงานกลุ่มร่วมกัน 3) อาจารย์ผู้สอน หมายถึง ความรู้ความสามารถของอาจารย์ในการถ่ายทอดความรู้ และประสบการณ์ ทำให้นักศึกษาสนใจการเรียนมากขึ้น เป็นผลให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจเนื้อหาวิชาได้ดี 4) การเข้าถึงสื่อออนไลน์ หมายถึง สื่อการเรียนรู้ ข่าวสาร เนื้อหา เครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ ตลอดจนตัวบุคคล ผ่านสื่อบุคคลและวิธีการสอน ที่กระตุ้นให้นักศึกษาหรือผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และ 5) สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย หมายถึง อาคารสถานที่ และบรรยากาศของสถานศึกษา รวมถึงพื้นที่ส่วนกลางต่างๆ ที่มีส่วนช่วยอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ และการเรียนรู้ให้บรรลุวัตถุประสงค์ทางการศึกษา สอดคล้องกับงานวิทยานิพนธ์ของ นวรรตน์ ศีกษากิจ (2561) เรื่องปัจจัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาพาณิชยกรรมของโรงเรียนอาชีวศึกษา และงานวิจัยของ กันยารัตน์ เมืองแก้ว (2561) เรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการพัฒนาตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากรวิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

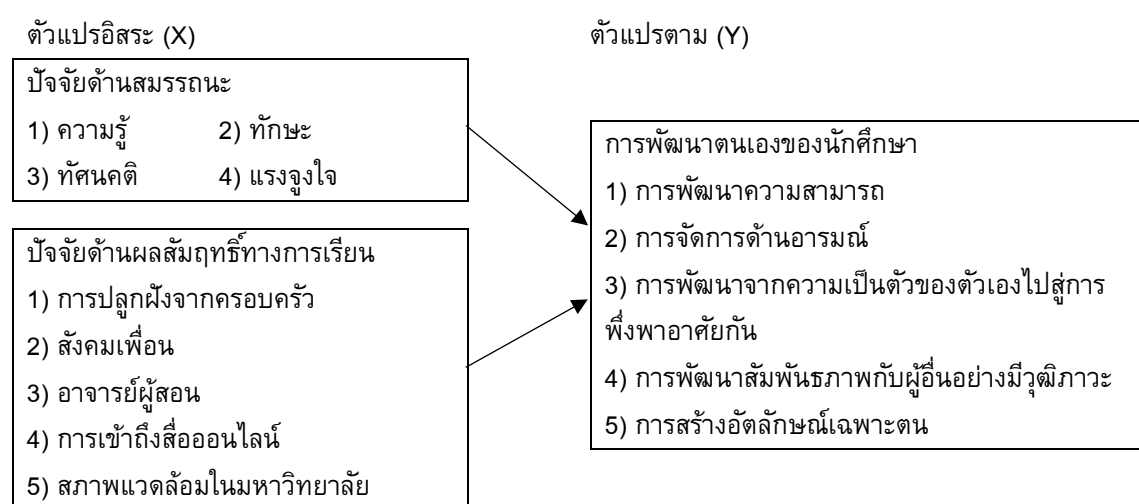
การพัฒนาตนเอง หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการและเป้าหมายของแต่ละบุคคล เช่น การพัฒนาทักษะ ความสามารถ การปรับพฤติกรรม ที่ตอบรับกับความต้องการ แรงจูงใจ หรือเป้าหมาย เพื่อการดำรงชีวิตอย่างเป็นสุขในสังคม (จิราภรณ์ ศรีไชย, 2563: 34-35) ซึ่งการพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสมส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์ และการได้รับการยอมรับ ซึ่งส่งผลให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ ปรับปรุง และพัฒนาตนเองต่อไป โดยทิศทางการพัฒนาตนเองทั้ง 7 ด้านของนิสิตนักศึกษา มีรากฐานจากการมองมนุษย์ในแง่ดีเช่นเดียวกับทฤษฎีด้านมนุษยนิยมอื่นๆ ที่เชื่อว่าสภาพแวดล้อมที่สมบูรณ์และท้าทายของมหาวิทยาลัยจะสามารถช่วยให้นักศึกษาพัฒนาตนเองได้อย่างสมบูรณ์และมั่นคง ซึ่งหลักการพัฒนาตนเองของนักศึกษา (ธัญญภัทร์ ศิริธรรมาโรจน์, 2561: 185) ประกอบด้วย 1) การพัฒนาความสามารถ (Developing competence) เป็นการพัฒนาความสามารถของนักศึกษาในระหว่างกำลังศึกษาในมหาวิทยาลัย 2) การจัดการด้านอารมณ์ (Managing emotions) หมายถึง การที่นักศึกษาตระหนักและรับรู้ถึงอารมณ์ของตนเองที่มีอิทธิพลต่อการกระบวนการเรียนรู้ 3) การพัฒนาจากความเป็นตัวของตัวเองไปสู่การพึ่งพาอาศัยกัน (Moving through autonomy toward interdependence) คือ การเรียนรู้ที่จะพอใจในตนเอง มีความรับผิดชอบต่อการเลือกการกระทำของตน และไม่ถูกชักนำโดยความคิดเห็นของผู้อื่น 4) การพัฒนาสัมพันธภาพกับผู้อื่นอย่างมีวุฒิภาวะ (Developing mature interpersonal relationships) คือ การยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งรวมถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมและประสบการณ์ที่กว้างขวาง 5) การสร้างอัตลักษณ์เฉพาะตน (Establishing identity) หมายถึง การเป็นตัวของตัวเองและการสร้างสัมพันธภาพที่ดี ซึ่งถือเป็นกระบวนการค้นหาประสบการณ์ที่บุคคลรู้สึก

พึงพอใจ ปลอดภัย และมั่นใจในตนเอง 6) การพัฒนาเป้าหมาย (Developing purpose) หมายถึง การเพิ่มความสามารถในการเป็นบุคคลที่มีความตั้งใจแน่วแน่ สามารถประเมินความสนใจและทางเลือกต่างๆ การสร้างความชัดเจนในเป้าหมาย การวางแผน และการยืนหยัดอยู่แม้จะมีอุปสรรคต่างๆ และ 7) การพัฒนาความมีศักดิ์ศรี (Developing integrity) หมายถึง การมีคุณธรรม ซึ่งใกล้เคียงกับการสร้างอัตลักษณ์เฉพาะตน และการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรุณี หงส์ศิริวัฒน์ (2557) เรื่อง การประยุกต์ใช้การวิจัยกรณีศึกษากับการสอนและการคิดสะท้อนเพื่อการพัฒนาทักษะของนิสิตนักศึกษา สำหรับนิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาอุดมศึกษา

สมมติฐานการวิจัย

- 1) ปัจจัยด้านสมรรถนะมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อการพัฒนาตนเองของนักศึกษา สาขาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
- 2) ปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อการพัฒนาตนเองของนักศึกษา สาขาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิด

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้การสำรวจ (Survey) ในการเก็บรวบรวมข้อมูลพื้นที่วิจัย คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ชั้นปีที่ 1-4 ที่กำลังศึกษาอยู่ ปีการศึกษา 2566 จำนวน 346 คน (มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต, 2566) กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษา สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 182 คน ด้วยสูตรของเครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ร้อยละ 5 และสุ่มด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified random sampling) (กันยารัตน์ เมืองแก้ว, 2561) ตามสัดส่วนประชากร จำแนกตามชั้นปีการศึกษา จากนั้นจึงทำการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) เครื่องมือสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยด้านสมรรถนะ ปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการพัฒนาตนเองของนักศึกษา ซึ่งแบบสอบถามมี 4 ส่วน มีลักษณะเป็นคำถามที่ใช้มาตราวัดนามบัญญัติ (Nominal) มาตราวัดจัดลำดับ (Ordinal) และมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ ตามรูปแบบของลิเคิร์ต (Likert, 1932: 1-55) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ใช้สถิติค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย

(Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) เพื่อใช้อธิบายความเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูล และการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression) เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากเป็นเพศชาย (ร้อยละ 51.6) มีอายุระหว่าง 21-23 ปี (ร้อยละ 59.9) กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 (ร้อยละ 31.9) มีผลการเรียนเฉลี่ย 2.01-2.49 (ร้อยละ 51.1) มีรายได้ต่อเดือน 5,000-10,000 บาท (ร้อยละ 44.5) พักอาศัยที่บ้าน (ครอบครัว) (ร้อยละ 59.9) และมีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดภูเก็ต (ร้อยละ 67)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านสมรรถนะ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการพัฒนาตนเอง พบว่า 1) ปัจจัยด้านสมรรถนะ ที่ประกอบด้วย ความรู้ ทักษะ ทักษะ ทักษะ และความรู้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.16$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ส่วนใหญ่นักศึกษามีระดับทัศนคติมากที่สุด ($\bar{X} = 4.30$, $SD = 0.47$) รองลงมาคือ ทักษะ ($\bar{X} = 4.21$, $SD = 0.41$) ความรู้ ($\bar{X} = 4.11$, $SD = 0.36$) และแรงจูงใจ ($\bar{X} = 4.00$, $SD = 0.37$) ตามลำดับ 2) ปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ส่วนใหญ่นักศึกษาได้รับอิทธิพลจากอาจารย์ผู้สอนมากที่สุด ($\bar{X} = 4.25$, $SD = 0.52$) รองลงมาคือ การปลูกฝังจากครอบครัว ($\bar{X} = 4.15$, $SD = 0.46$) การเข้าถึงสื่อออนไลน์ ($\bar{X} = 4.13$, $SD = 0.45$) สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ($\bar{X} = 4.12$, $SD = 0.37$) และสังคมเพื่อน ($\bar{X} = 4.05$, $SD = 0.39$) ตามลำดับ และ 3) การพัฒนาตนเอง พบว่า ระดับปัจจัยด้านการพัฒนาตนเองของนักศึกษา โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.27$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ส่วนใหญ่นักศึกษามีระดับการจัดการด้านอารมณ์มากที่สุด ($\bar{X} = 4.34$, $SD = 0.48$) รองลงมาคือ การพัฒนาสัมพันธภาพกับผู้อื่นอย่างมีวุฒิภาวะ ($\bar{X} = 4.33$, $SD = 0.54$) การสร้างอัตลักษณ์เฉพาะตน ($\bar{X} = 4.31$, $SD = 0.40$) การพัฒนาความสามารถ ($\bar{X} = 4.20$, $SD = 0.41$) และการพัฒนาจากความเป็นตัวเองไปสู่การพึ่งพาอาศัยกัน ($\bar{X} = 4.18$, $SD = 0.48$) ตามลำดับ

ผลการทดสอบสมมติฐาน จากตารางที่ 1 พบว่า ปัจจัยด้านสมรรถนะ ได้แก่ ทักษะ ($b = 0.519$, $t = 9.649$, $Sig. = <.001$) และทักษะ ($b = 0.294$, $t = 4.583$, $Sig. = <.001$) มีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อการพัฒนาตนเอง โดยทั้ง 2 ตัวแปรสามารถอธิบายความผันแปรของการพัฒนาตนเองได้ร้อยละ 66 ($Adjusted R^2 = .660$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จากตารางที่ 2 พบว่า ปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ อาจารย์ผู้สอน ($b = 0.280$, $t = 7.765$, $Sig. = <.001$) การเข้าถึงสื่อออนไลน์ ($b = 0.250$, $t = 5.370$, $Sig. = <.001$) สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ($b = 0.211$, $t = 4.095$, $Sig. = <.001$) และการปลูกฝังจากครอบครัว ($b = 0.172$, $t = 3.754$, $Sig. = <.001$) มีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อการพัฒนาตนเอง โดยทั้ง 4 ตัวแปรสามารถอธิบายความผันแปรของการพัฒนาตนเองได้ร้อยละ 72.7 ($Adjusted R^2 = .727$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสมรรถนะและการพัฒนาตนเอง

สมรรถนะ	b	Std. Error	B	t	Sig.
ค่าคงที่	0.900	0.258		3.492	<.001*
ความรู้	-0.065	0.062	-0.058	-1.062	0.290
ทักษะ	0.294	0.064	0.296	4.583	<.001*
ทัศนคติ	0.519	0.054	0.606	9.649	<.001*
แรงจูงใจ	0.043	0.048	0.040	0.895	0.372
R = .817, $R^2 = .667$, $Adjusted R^2 = .660$, $SE_{Est} = 0.235$, $F = 88.656$, $Sig. = 0.000^*$					

* $p < .05$

ตารางที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการพัฒนาตนเอง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	b	Std. Error	B	t	Sig.
ค่าคงที่	-0.012	0.217		-0.056	0.956
การปลูกฝังจากครอบครัว	0.172	0.046	0.195	3.754	<.001*
สังคมเพื่อน	0.118	0.046	0.115	2.566	0.011
อาจารย์ผู้สอน	0.280	0.036	0.358	7.765	<.001*
การเข้าถึงสื่อออนไลน์	0.250	0.047	0.282	5.370	<.001*
สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย	0.211	0.052	0.193	4.095	<.001*

R = .852, R² = .727, Adjusted R² = .719, SE_{Est} = 0.214, F = 93.536, Sig. = 0.000*

* p < .05

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐาน	ยอมรับ	ปฏิเสธ
สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยด้านสมรรถนะมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อการพัฒนาตนเองของนักศึกษา สาขาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต		
- ด้านความรู้ (Knowledge)		✓
- ด้านทักษะ (Skills)	✓	
- ด้านทัศนคติ (Self-concept)	✓	
- ด้านแรงจูงใจ (Motive)		✓
สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อการพัฒนาตนเองของนักศึกษา สาขาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต		
- การปลูกฝังจากครอบครัว	✓	
- สังคมเพื่อน		✓
- อาจารย์ผู้สอน	✓	
- การเข้าถึงสื่อออนไลน์	✓	
- สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย	✓	

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาปัจจัยการพัฒนาตนเองของนักศึกษา สาขาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต สามารถอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์และสมมติฐาน ได้ดังนี้

1) จากการศึกษาระดับของปัจจัยด้านสมรรถนะ พบว่า นักศึกษามีสมรรถนะโดยรวมอยู่ในระดับมาก สามารถอธิบายได้ว่า นักศึกษาส่วนมากมีความพร้อมด้านสมรรถนะ โดยเฉพาะด้านทัศนคติและด้านทักษะ อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านความรู้ และด้านแรงจูงใจ อยู่ในระดับมาก โดยนักศึกษามีความขยันหมั่นเพียร ตรงต่อเวลา มีสุขภาพและจิตที่พร้อมและเหมาะสมในการพัฒนาตนเองและปฏิบัติงานในอนาคต มีทักษะในการคิดริเริ่มและสร้างสรรค์ผลงาน ตลอดจนมีทักษะการติดต่อสื่อสาร สามารถพัฒนาทีมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งถือเป็นทัศนคติและทักษะพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการพัฒนาตนเองและประกอบอาชีพในอนาคต สอดคล้องกับงานวิจัยของ Ozdemir et al. (2015) ที่ศึกษาเรื่องสมรรถนะของทรัพยากรบุคคลมืออาชีพ ซึ่งมีการระบุถึงการสนับสนุนด้านการศึกษาและสมรรถนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ มนัสสินี บุญมีศรีสง่า, กชวรรณ วงศ์สกุล, จันจิรา คงทน, จิตา รัตนพงษ์พร, ชิริศรา

หอมจันทร์ และ เบญญาภา ระหว่างบ้าน (2562) ที่ศึกษาเรื่องแนวทางการเตรียมความพร้อมในการประกอบอาชีพ ซึ่งระบุถึงความสำคัญของทักษะจากการเรียนรู้ผ่านวิชาเลือกเสรีระหว่างศึกษาและประสบการณ์จากการฝึกงาน สามารถนำไปสู่การพัฒนาและการเตรียมความพร้อมสู่การประกอบอาชีพ

2) จากการศึกษาในระดับของปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา พบว่า โดยรวมปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นความรู้ความสามารถของนักศึกษาอันเป็นผลจากการเรียนรู้และประสบการณ์นั้น พบว่า อาจารย์ผู้สอน การปลูกฝังจากครอบครัว และการเข้าถึงสื่อออนไลน์ มีอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาตนเองของนักศึกษา อาจารย์ผู้สอนมีทักษะในการสอน ทำให้นักศึกษาเกิดกระบวนการเรียนรู้เป็นอย่างดี และสื่อออนไลน์ที่สนับสนุนการเรียนรู้ ทำให้นักศึกษาสามารถเข้าถึงเนื้อหาที่สนใจและอยากเรียนรู้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรุณี หงษ์ศิริวัฒน์ (2557) เรื่องการประยุกต์การใช้การวิจัยกรณีศึกษากับการสอนและการคิดสะท้อนเพื่อการพัฒนาทักษะของนิสิตนักศึกษา สำหรับนิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาอุดมศึกษา ซึ่งระบุว่าลักษณะของสถาบันหลักสูตร คณาจารย์หรือสิ่งแวดล้อมด้านอาจารย์ กลุ่ม สอดคล้องกับงานวิจัยของ กันยารัตน์ เมืองแก้ว (2561) ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาตนเองของนักศึกษา โดยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การปลูกฝังจากครอบครัว และการได้รับอิทธิพลจากสื่อ มีผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกของบุคคล โดยสื่อที่ปรากฏในรูปแบบต่างๆ จัดเป็นการทางสังคมโดยอ้อม ซึ่งส่งผลต่อวิธีการคิดและการกระทำของบุคคลได้คล้ายคลึงกับการขัดเกลาทางสังคมโดยตรงที่เป็นการอบรมสั่งสอนจากผู้ปกครอง

3) จากการศึกษาในระดับของการพัฒนาตนเองของนักศึกษา พบว่า โดยรวมการพัฒนาตนเองของนักศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อธิบายได้ว่า นักศึกษามีพฤติกรรมตอบสนองต่อความต้องการและเป้าหมายในชีวิตที่ดี โดยส่วนมากมีการจัดการด้านอารมณ์ การพัฒนาสัมพันธภาพกับผู้อื่นอย่างมีวุฒิภาวะ และการสร้างอัตลักษณ์เฉพาะตน อยู่ในระดับมากที่สุด เหตุนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาการสนับสนุนจากครอบครัวและอาจารย์ผู้สอน ซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญต่อการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองของนักศึกษา โดยนักศึกษามีการจัดการอารมณ์ที่ดี เปิดกว้างทางความคิดและไม่ยึดติดกับความคิดของตน ตลอดจนมีความยอมรับและนับถือตนเอง ซึ่งถือเป็นทัศนคติที่สำคัญต่อการเรียนรู้และพัฒนาตนเองเพื่อทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ในสังคม เหตุนี้อาจเป็นเพราะเป็นเพราะมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตมีการกำหนดกลยุทธ์ที่สนับสนุนการเรียนตลอดหลักสูตร มุ่งเน้นการส่งเสริมด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านความรู้ ด้านทักษะทางปัญญา ด้านทักษะ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ รวมถึงด้านทักษะการปฏิบัติ ตลอดหลักสูตรปีการศึกษา เป็นผลให้นักศึกษาสามารถประยุกต์ใช้ความรู้เพื่อดำรงชีวิตในสังคมอย่างมีความสุขทั้งสุขภาพและจิตใจ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จีรภัทร ใจอารีย์ และ บุญลดา คุณาเวชกิจ (2564) ที่ศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาตนเอง ที่พบว่า ความต้องการพัฒนาตนเองของนักศึกษาด้านวิชาการ ด้านความสัมพันธ์ และด้านความก้าวหน้า อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีความต้องการในการเสริมสร้างเจตคติที่ดีในการปฏิบัติงาน การพัฒนาทักษะการสื่อสาร และการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาประสบการณ์ทางวิชาการและวิชาชีพแก่นักศึกษามากที่สุด

ข้อเสนอแนะที่ได้รับจากการวิจัย

จากผลการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาตนเองของนักศึกษา สาขาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ผู้วิจัยมีข้อเสนอ ดังนี้

1) จากผลการศึกษาพบว่า การพัฒนาตนเองของนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีปัจจัยด้านสมรรถนะที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติและทักษะ อยู่ในระดับมากที่สุด ดังนั้น ด้านกิจกรรม ควรส่งเสริมให้มีกิจกรรมที่สนับสนุนปัจจัยดังกล่าว ผ่านการสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมที่กระตุ้นการพัฒนาสัมพันธภาพและความสามารถ ตลอดจนสร้างแรงจูงใจจะสามารถทำให้นักศึกษาเกิดการพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น กิจกรรมอบรมเชิงปฏิบัติการ ซึ่งเป็นกิจกรรมสหพันธนาการเพื่อละลายพฤติกรรมและขยายผลการเรียนรู้ และกิจกรรมการประเมินโครงการระหว่างกลุ่ม ซึ่งเป็นกิจกรรมภายในห้องเรียน

2) จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอนอยู่ในระดับมากที่สุด การเข้าถึงสื่อออนไลน์และสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ ดังนั้น ด้านการวางแผนหลักสูตร โดยสนับสนุนให้หลักสูตรมีวางแผนหรือกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ เพื่อให้ นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ เข้าใจแนวคิด สามารถนำไปปฏิบัติและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง และการขยายงาน และการหมุนเวียนงาน ผ่านการมอบหมายงานหรือโครงการที่ท้าทายเพิ่มให้นักศึกษา เช่น การจัดกิจกรรมกรรมการศึกษาลงพื้นที่ดูงาน ซึ่งสนับสนุนให้มีการพัฒนาบุคคล ผ่านการพัฒนาทักษะการคิดเชิงเหตุและผล การสื่อสารองค์ความรู้เพื่อการแก้ไขปัญหา และทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งถือเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญสำหรับการพัฒนาต่อยอด และการประกอบอาชีพในสายงานต่าง ๆ ตลอดจนการวางแผนการพัฒนาการเรียนรู้ นำไปสู่การเตรียมความพร้อม และพัฒนาศักยภาพของตนได้หลายทาง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ควรมีการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมพัฒนาตนเองของนักศึกษาในบริบทอื่นๆ เพิ่มเติม เช่น นักศึกษาต่างคณะ หรือนักศึกษาต่างสถาบันว่ามีประเด็นใดบ้างที่แตกต่างกัน
- 2) ควรมีการศึกษาปัจจัยอื่นๆ นอกเหนือจากปัจจัยที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยบ้างที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาตนเองของนักศึกษา
- 3) ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาตนเองของนักศึกษาในลักษณะของการทำวิจัยเชิงทดลอง รูปแบบการส่งเสริมการพัฒนาตนเอง เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กันยารัตน์ เมืองแก้ว. (2561). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมพัฒนาตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์. *วารสารวิชาการ Veridian E-Journal สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ*, 11(2), 197-215.
- แก้วตา ผู้พัฒนางาน และ นิคม เจียรจินดา. (2561). สมรรถนะของผู้ปฏิบัติงานกับคุณภาพการให้บริการขององค์กร. *วารสารเกษมบัณฑิต*, 19(ฉบับพิเศษ), 1-13.
- คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต. (2564). *ประวัติความเป็นมา*. Retrieved from <https://mspkru.pkru.ac.th/about/history.html>.
- จิราภรณ์ ศรีไชย. (2563). การพัฒนาตนเองเริ่มต้นที่ความรัก. *วารสารพุทธจิตวิทยา*, 5(1), 29-44.
- จิรภัทร ใจอารีย์ และบุญลดา คุณาเวชกิจ (2564). แนวทางการพัฒนาตนเองของนักศึกษาสาขาการจัดการทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตสงคราม. *วารสารวิทยาการจัดการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตสงคราม*, 3(2), 93-108.
- ฉัตรณรงค์ศักดิ์ สุธรรมดี และ จินตกานต์ สุธรรมดี. (2560). การประยุกต์ใช้สมรรถนะ เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด*, 11(1), 262-269.
- จิตติวรรณ วัฒนรังสี. (2556). *การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยใช้หนังสือประกอบการเรียน เรื่องมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน): มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- ชนพรพรรณ ทรัพย์ธนาเดล. (2554). ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อจัดการเรียนการสอนบทเรียนออนไลน์ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช. *บทความ: มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ*, 4(1), 653-665.
- ธัญญภัทร์ ศิริธรรมาโรจน์. (2561). *จิตวิทยากับการพัฒนาตน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นวรรตน์ ศึกษากิจ. (2561). *ปัจจัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาพาณิชยกรรมของโรงเรียนอาชีวศึกษา*. วิทยานิพนธ์. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสยาม.

มนัสสินี บุญมีศรีสง่า, กชวรรณ วงศ์สกุล, จันจิรา คงทน, ฐิตา รัตนพงษ์พร, ชีริศรา หอมจันทร์ และ เบญญาภา ระหว่างบ้าน. (2562). แนวทางการเตรียมความพร้อมในการประกอบอาชีพของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวชั้นปีที่ 4 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร. *Veridian E-Journal, Silpakorn University: Humanities, Social Sciences, and Art*, 12(6), 1507-1524.

มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต. (2566). ระบบบริการการศึกษา. Retrieved from https://reg.pkru.ac.th/registrar/studentByProgram_2.asp?acadyear=2566&facultyid=4&backto=home.

วรรณภา ลือกิตินันท์. (2558). การประยุกต์ใช้แนวคิดสมรรถนะในการจัดการทรัพยากรมนุษย์: กรณีศึกษา บริษัทผลิต ยางยนต์ชั้นนำระดับโลกแห่งหนึ่ง. *วารสารวิทยาการจัดการ*, 37(1), 19-36.

อรุณี หงส์ศรีวัฒน์. (2557). การประยุกต์ใช้การวิจัยกรณีศึกษากับการสอนและการคิดสะท้อนเพื่อการพัฒนาทักษะของ นิสิตนักศึกษา สำหรับนิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาอุดมศึกษา. *วารสารครุศาสตร์*, 42(3), 111-125.

Ozdemir, S., Akatay, A., & Eroglu, U. (2015). Competencies of HR Professionals: A Study on the HR Competencies of University Students. *Journal of Life Economics*, 2(6), 47-60.

Data Availability Statement: The raw data supporting the conclusions of this article will be made available by the authors, without undue reservation.

Conflicts of Interest: The authors declare that the research was conducted in the absence of any commercial or financial relationships that could be construed as a potential conflict of interest.

Publisher's Note: All claims expressed in this article are solely those of the authors and do not necessarily represent those of their affiliated organizations, or those of the publisher, the editors and the reviewers. Any product that may be evaluated in this article, or claim that may be made by its manufacturer, is not guaranteed or endorsed by the publisher.

Copyright: © 2024 by the authors. This is a fully open-access article distributed under the terms of the Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International (CC BY-NC-ND 4.0).